

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

oplyse, at automobilfordelingsnævnet, der beskæftiger sig med fordelingen af personautomobiler, fra 1. januar i år har modtaget godt 31 000 ansøgninger om indkøbstilladelse til personautomobiler, medens det i det samme tidsrum kun har været muligt at udstede 3 180 indkøbstilladelser.

Indkøbstilladelserne er tildelt personer og virksomheder, der anvender motorkøretøjer i livsvigtigt erhvervsøjemed. Indkøbstilladelse har derfor, således som der er redegjort for dels i vareforsyningsudvalget og dels gennem meddelelser i pressen, navnlig været givet til læger, dyrlæger, jordemødre, erhvervsdrivende indenfor industri og håndværk, landbrug, droskekørsel, handel med videre, hvor brugen af et automobil er af afgørende betydning for det pågældende erhvervs udøvelse. På baggrund af den meget begrænsede import af nye personmotorkøretøjer vil man kunne forstå, at priserne på brugte personmotorkøretøjer er steget væsentligt i de sidste år, og dette har igen medført, at de personer og virksomheder, der har modtaget indkøbstilladelse til nye personautomobiler, har kunnet sælge deres gamle, kasserede automobiler til meget høje priser, i enkelte tilfælde endda så fordelagtigt, at de foruden at få et nyt motorkøretøj har fået penge med oven i handelen.

Det har med rette været kritiseret, at der er opnået et betydeligt udbytte på disse motorkøretøjer, de såkaldte indbytningsmotorkøretøjer, og handelsministeriet har derfor igennem længere tid arbejdet med spørgsmålet om at finde en ordning, hvorefter man i hvert fald kunne forhindre, at de personer og virksomheder, der fik indkøbstilladelse, opnåede en urimelig økonomisk fordel på bekostning af samfundet og de personer, der vel har et vist rimeligt behov for et automobil, men som på grund af den begrænsede import ikke har kunnet opnå at få indkøbstilladelse og derfor har været henvist til at købe brugte automobiler. Den mest effektive måde at regulere disse uheldige forhold på ville naturligvis være en forøgelse af importen af personautomobiler, men landets vanskelige valuta-situation vil ikke foreløbig gøre det muligt at afse de meget store millionbeløb i udenlandsk valuta, som vil være nødvendige for at kunne importere automobiler i blot nogenlunde tilstrækkeligt omfang. Om udsigterne for importen i 1951 er jeg derfor ikke i stand til at udtale mig. Spørgsmålet om, hvor mange penge vi kan afse til import af personmotorkøretøjer, er endnu ikke afklaret, men jeg tror dog at måtte

sige, at man næppe kan forvente en så stor automobilimport i 1951, at nærværende forslag vil blive upåkrævet. Det er vel nok overvejende sandsynligt, at priserne på brugte automobiler vil være meget høje et godt stykke tid fremover. Regeringen mener derfor, at der bør gennemføres en nyordning af handelen med de udskiftede motorkøretøjer, de gamle vogne, således at den ekstraordinært store fortjeneste ved salget af disse undrages de tidligere ejere og i stedet kommer samfundet til gode. Det er derfor hensigten, at fortjenesten ved salget af de gamle køretøjer, altså indbytningskøretøjerne, søges inddraget i vejfonden.

Om lovforslagets enkelte paragraffer kan jeg give nogle oplysninger. Det er i § 1 foreslået, at handelsministeren får bemyndigelse til, at personer og virksomheder, der opnår tilladelse til at købe et ikke tidligere indregistreret personmotorkøretøj, skal aflevere det dem tilhørende automobil til videresalg i overensstemmelse med de i loven indeholdte bestemmelser. Denne bestemmelse omfatter efter sin ordlyd både automobiler og motorcykler. Forholdet for motorcyklernes vedkommende synes i øjeblikket ikke så alvorligt som for automobilerne, således at bemyndigelsen næppe vil blive benyttet for motorcyklernes vedkommende, medmindre forholdene skulle ændre sig væsentligt.

Videresalget skal ifølge § 2 finde sted ved offentlig auktion eller på anden måde, som måtte findes hensigtsmæssig. Videresalget ved auktion er jo i overensstemmelse med de tanker, som har fundet udtryk fra flere af de politiske partier under finanslovdebatten og under forhandlingerne om de fornylig vedtagne forbrugsafgiftslove. Regeringen har imidlertid overvejet muligheden af, at videresalget kunne finde sted på en mere hensigtsmæssig måde end ved offentlig auktion, og under disse overvejelser er man nået til det resultat, at det muligvis vil være mere praktisk at sælge de brugte motorkøretøjer ved afholdelse af offentlig licitation, således at der åbnes adgang for eventuelle Liebhaber til at indgive tilbud til et særligt udvalg, der skal have bemyndigelse til at afgøre, om de afleverede automobiler kan sælges for det højeste bud, og såfremt nævnet skønner, at der ikke er budt en efter forholdene rimelig pris for det pågældende automobil, må man i stedet for sælge automobilet ved offentlig auktion.

Ifølge § 3 vil automobilets ejer kun kunne få det beløb udbetalt, hvortil det pågældende